

Poselstwo pierwsze

**Wewnętrzne budowanie
organicznego Ciała Chrystusa
(1)**

**Kierowane wizją powszechnego Ciała Chrystusa –
celu Bożej ekonomii**

Wersety biblijne: Ef 1:22–23; 2:21–22; 3:19; 4:10, 12, 16;
Kol 2:19; 3:15; Obj 21:10.

I. Kierunkiem, w którym Pan się dzisiaj porusza, jest zbudowanie organicznego Ciała Chrystusa, organizmu przetworzonego i udzielającego się Boga w Boskiej Trójcy, aby zaistniał Jego pełny wyraz – Ef 4:12, 16:

- A. To organiczne Ciało jest pełne Chrystusa i zbudowane z Niego, życiodajnego Ducha, który jest esencją i rzeczywistością Ciała Chrystusa – Kol 3:11; Ef 4:4.
- B. Takie Ciało staje się organizmem przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga, który udziela się w swojej Boskiej Trójcy i organicznie przepaja Ciało Chrystusa, żeby stało się ono Jego pełnym wyrazem we wszechświecie – J 15:1, 5, 8a; 2 Kor 13:13; Ef 3:19.

II. Ciało Chrystusa jest boskim organizmem Trójjedynego Boga z wierzącymi w Chrystusa – 4:4–6:

- A. Ojciec, Syn, Duch i człowiek są ze sobą zespoleni i razem zbudowani po to, by stać się Ciałem Chrystusa – 1:23; 4:12, 16.
- B. Budowla Ciała Chrystusa to organizm Trójjedynego Boga i trójczęściowego człowieka w Duchu Boga i duchu człowieka – 1 Kor 6:17; Rz 8:16:
 - 1. Organizm ten stanowi połączenie, scalenie i zespolenie Boga z człowiekiem – J 14:20.
 - 2. Taki organizm to kwestia boskości wbudowanej w człowieczeństwo, stającej się mieszkaniem człowieka, i człowieczeństwa wbudowanego w boskość, stającego się Bożym mieszkaniem – Ef 3:16–17; 2:21–22; J 14:23; Obj 21:2–3, 22.

C. Ciało Chrystusa to organizm, zarówno boski, jak i ludzki, który wyraża Chrystusa – J 15:1; Ef 1:23; 3:19–21.

III. Ekonomia Boża polega na doprowadzeniu do powstania Ciała dla Jego Syna; Ciało to wypełnia pragnienie Boga, który chce się wyrazić i zgładzić szatana – Rz 12:4–5; 1 Kor 12:12, 27; Ef 1:22–23; 4:4, 16; Kol 1:18; 2:19; Rdz 1:26–28:

A. Dzieło Trójjedynego Boga w nas polega na doprowadzeniu do powstania i zbudowania Ciała Chrystusa – Ef 3:16–21; Rz 8:11; 12:4–5.

B. Posługa nowego przymierza służy wytworzeniu Ciała Chrystusa; bez niej nie będzie w ogóle możliwe, by zrodziło się Ciało Chrystusa – 1 Kor 12:12–27; 2 Kor 3:6, 8–9; 4:1; 5:18.

C. Ciało stanowi wewnętrzne znaczenie kościoła; bez Ciała kościół nie ma zupełnie sensu i pozbawiony jest znaczenia – Rz 12:4–5; 16:1; 1 Kor 1:2; 12:12–13, 27.

D. Wszystkie problemy kościoła wynikają dziś z nieznamości Ciała Chrystusa; największym i jedynym problemem jest to, że nie zna się Ciała, nie troszczy o nie ani go nie szanuje – Ef 1:17–23; 1 Kor 12:24–27.

E. Poznanie Ciała to właściwe odzyskiwanie Pańskie; Pan pragnie odzyskać Ciało Chrystusa i jego jedność – Ef 1:23; 4:4.

F. Pan pilnie czegoś potrzebuje na ziemi; pragnie, by w kościołach miejscowych wyrażała się rzeczywistość Ciała Chrystusa – Rz 12:4–5; 16:16; 1 Kor 1:2; 12:27:

1. Pan pragnie dziś nie tylko kościołów na podłożu miejscowości – jedno miasto, jeden kościół – lecz także Ciała w jego pełni – Ef 1:23; 3:19.

2. Jeśli nie zaistnieje konkretny wyraz Ciała Chrystusa, Pan Jezus nie powróci – 1:23; 4:16; 5:27, 30; Obj 19:7.

IV. Ciało stanowi rządzące prawo życia i dzieło Bożych dzieci – Ef 4:4, 16; 1 Kor 12:4–6, 12–13, 27:

A. Kościół, posługa i dzieło mają za podłoże Ciało Chrystusa – Ef 1:23; 4:16; Kol 3:15:

1. Kościoły są Ciałem wyrażonym w sposób miejscowy, posługa jest Ciałem funkcjonującym, a dzieło – Ciałem używającym przyrost – Dz 13:1–2; 21:19.

2. Kościół to życie Ciała w miniaturze, posługa – funkcjonowanie Ciała w dziedzinie służby, a dzieło – uzyskiwanie przez Ciało przyrostu – 1 Kor 1:2; 12:27; 16:10; 2 Kor 3:6.
- B. Kościół, posługa i dzieło zawdzięczają swe istnienie Ciału, w nim znajdują swoje miejsce i pracują dla jego dobra – Rz 12:4–5; Kol 2:19; 3:15:
1. Nie można przesadzić z podkreślaniem ważności tej zasady, bez niej bowiem wszystko jest czynione ręką ludzką, a nie stworzone przez Boga.
 2. Jeśli nie przyswoi się zasady zależności od Ciała i współzależności jego członków, to nie będzie ani kościoła, ani posługi, ani dzieła.

V. Pańskie odzyskiwanie opiera się na prawdzie, że Chrystus ma tylko jedno Ciało – Ef 1:23; 4:4:

- A. Jedno Ciało to jeden kościół Boży, który przejawia się w wielu miejscowościach jako kościoły miejscowe – 1 Kor 10:32b; Obj 1:4, 11.
- B. Pańskie odzyskiwanie służy zbudowaniu Ciała Chrystusa; odzyskiwanie służy Ciału, a nie jednostce czy choćby pojedynczemu kościołowi miejscowemu – Ef 4:16; Kol 2:19.
- C. Powinniśmy zważać po pierwsze na Ciało, a po drugie na kościół miejscowy – Mt 16:18; 18:17; Ef 2:21–22.
- D. Ciało Chrystusa jest celem Bożej ekonomii, a kościoły miejscowe – drogą, którą Bóg obiera, by osiągnąć cel tej ekonomii – 1 Kor 12:12–13; 1:2; Rz 12:4–5; 16:1, 4–5, 16b.
- E. Wszystkie kościoły miejscowe są jedynym w swoim rodzaju Ciałem Chrystusa we wszechświecie – Ef 4:4:
1. Każdy kościół miejscowy jest częścią jednego powszechnego Ciała, jego miejscowym wyrazem – 1 Kor 1:2; 12:27.
 2. W sensie powszechnym kościoły są jednym Ciałem, a w sensie miejscowym każdy kościół jest miejscowym wyrazem tego powszechnego Ciała – Rz 12:4–5; 16:1, 16.
 3. Chrystus wielki jak wszechświat ma cząstkę siebie w każdym kościele miejscowym; każdy kościół miejscowy jest częścią Chrystusa, wszystkie te części zaś tworzą Ciało – Ef 1:23; 2:21–22.

VI. Musimy być chrześcijanami na miarę wszechświata i mieć wizję na miarę wszechświata, wizję powszechnego Ciała Chrystusa – 1:17–23; 4:16; Obj 21:10:

A. Ciało Chrystusa jest mistycznym Ciałem powszechnego, wszechzawierającego i wszechrozległego Chrystusa – Ef 1:22–23; 3:19; Kol 3:11:

1. Chrystus, Głowa, wstąpił wysoko ponad całe niebiosy, my zaś jesteśmy mistycznym Ciałem, pełnią tego Chrystusa – Ef 1:22–23; 3:19; 4:10.

2. Ciało jest pełnią, wyrazem Chrystusa, który wszystko wypełnia – 1:22–23; 4:10:

a. Chrystus jest Głową ponad wszystkim dla kościoła, kościoł – Ciałem tego Chrystusa wielkiego jak wszechświat, a Ciało tego Chrystusa wielkiego jak wszechświat – pełnią Tego, który wypełnia wszystko we wszystkich – 1:23.

b. Chrystus jest bezkresny, rozległy jak wszechświat, a Ciało jest pełnią tego Chrystusa bezkresnego i rozległego jak wszechświat; to oznacza, że Ciało również jest wielkie jak wszechświat – 3:18–19; 4:16.

c. List do Efezjan 4:10 mówi: „Ten, który zstąpił, jest i Tym, który wstąpił ponad wszystkie niebiosy, aby wszystko napęłnić”:

1) *Wszystko* z pewnością musi obejmować cały wszechświat.

2) Wynikiem zstąpienia i wstąpienia Chrystusa jest to, że wypełnia On wszystko, cały wszechświat.

B. Musimy być chrześcijanami na miarę wszechświata i mieć wizję na miarę wszechświata, przedstawioną w Liście do Efezjan 1:22–23 i 4:10:

1. Mimo że możemy widzieć Ciało, nasza wizja może być bardzo wąska w porównaniu do wizji Ciała Chrystusa, która jest na miarę wszechświata – 1:23.

2. Musimy wyjść z naszego małego i wąskiego „ja” i popaść w uniesienie, by widzieć i dotykać powszechnego Ciała Chrystusa – pełni i wyrazu Chrystusa wielkiego jak wszechświat i bezgranicznego – 3:19.

3. Musi ovladnc nami wizja bezkresu powszechnego Ciała Chrystusa – Obj 21:10:
 - a. Tak jak Jan zosta uniesiony w duchu na wysoką gr i zobaczy wizj Nowej Jerozolimy, tak i my musimy zosta uniesieni w duchu i zobaczy powszechną wizj powszechnego Ciała Chrystusa – w. 10; Ef 1:22–23.
 - b. W swoim duchu powinniśmy mieć wizj powszechnego Ciała, które jest nieskończenie większe od tego, co nam kiedykolwiek przyszło na myśl na temat Ciała Chrystusa – w. 17–23; Obj 21:10.
4. Celem Bozej ekonomii jest zbudowanie powszechnego Ciała Chrystusa, które znajdzie zwieńczenie w Nowej Jerozolimie – Ef 1:22–23; 4:12, 16; Obj 21:2, 10.

Poselstwo drugie

**Wewnętrzne budowanie
organicznego Ciała Chrystusa
(2)**

**Objawienie i budowanie Ciała Chrystusa
w Liście do Efezjan**

Wersety biblijne: Ef 1:17; 2:10, 15; 3:16–19; 4:3–6, 11–16;
5:2, 8–9, 26–27; 6:10–13, 17–18.

- I. Każdy rozdział Listu do Efezjan odsłania tajemnicę Ciała Chrystusa – organizmu Trójjedynego Boga – z pewnego szczególnego punktu widzenia; musimy modlić się o ducha mądrości i objawienia, by zobaczyć Ciało Chrystusa, będące najwznioślejszym objawieniem w Biblii – Ef 1:17–23; 3:3–5, 9–11.**
- II. Pierwszy rozdział Listu do Efezjan objawia, że Ciało Chrystusa jest wynikiem udzielania się przetworzonej Trójcy i przekazu wywyższonego Chrystusa:**
 - A. Udzielanie się Ojca, który nas wybrał i przeznaczył, sprawia, że dzięki uświęceniu stajemy się Jego synami, i czyni nas Jego domem – w. 3–6.
 - B. Udzielanie się Syna, który nas odkupił i który nas zbawia, sprawia, że dzięki przeobrażeniu my, wierzący, stajemy się Bożym dziedzictwem – w. 7–12.
 - C. Udzielanie się Ducha prowadzi do tego, że Bóg dzięki pieczętowaniu nas i poręczaniu Duchem staje się naszym dziedzictwem, przez co osiągamy wydoskonalenie – w. 13–14.
 - D. Przekaz wskrzeszonego i wyniesionego na niebiosa, wywyższonego Chrystusa daje w wyniku Jego Ciało, które Go wyraża, co prowadzi do zwiędnięcia wierzących – w. 19–23.
- III. Drugi rozdział Listu do Efezjan objawia, że Ciało Chrystusa jako nowy człowiek jest arcydziełem Trójjedynego Boga – w. 10, 15–16:**
 - A. Bóg przez swoją śmierć i zmartwychwstanie stworzył w sobie samym Ciało Chrystusa, które jako nowy człowiek jest Jego arcydziełem, poematem i które wyraża Jego nieskończoną mądrość oraz boski zamysł – w. 10, 15.

- B. Na krzyżu Chrystus stworzył w sobie samym nowego człowieka dzięki temu, że zniósł w swoim ciele prawo przykazań i przepisów, wszelkie formy i sposoby, które wpływają na styl życia i oddawanie czci Bogu i które dzielą ludzkość – w. 14–15.
 - C. Ludzie ze świata uważają różnice kulturowe za źródło prestiżu, jednakże w Ciele Chrystusa, które jest jednym nowym człowiekiem, prestiż ten zatraciliśmy; jedynym naszym źródłem prestiżu jest teraz Chrystus i prawdziwa jedność – Kol 1:18b; Ef 4:3–4a.
 - D. W jednym nowym człowieku istnieje tylko jedna osoba – wszechzawierający Chrystus; ten jeden nowy człowiek ma tylko jedno usta, którymi w jednomyślności ogłasza jedno i to samo – 2:15; Rz 15:6; 1 Kor 1:10.
- IV. Trzeci rozdział Listu do Efezjan ukazuje, iż Ciało Chrystusa staje się pełnią Trójjedynego Boga dzięki temu, że otrzymujemy zaopatrzenie płynące z bogactw Chrystusa i że Chrystus czyni sobie dom w naszym sercu:**
- A. Bóg ma swoją ekonomię, która polega na tym, że rozdziela On nam niezgłębione bogactwa Chrystusa, abyśmy stali się Jego pełnią, Jego wyrazem – w. 2, 7–9, 19.
 - B. Paweł modlił się do Ojca, który jest źródłem, by poprzez Ducha, który jest środkiem do osiągnięcia celu, wzmocnił nas w wewnętrznym człowieku, aby Chrystus, Syn, poruszał się i działał, czyniąc sobie przez to dom w naszym sercu; dzięki temu stajemy się Ciałem Chrystusa, pełnią Trójjedynego Boga – w. 14–19.
 - C. Codziennie musimy modlić się o wzmocnienie w wewnętrznym człowieku, żeby Trójjedyny Bóg mógł zrealizować jedyne w swoim rodzaju dzieło – wbudować samego siebie w Chrystusie w naszych sercach; w ten sposób Chrystus staje się naszym wewnętrznym budulcem i Bóg i człowiek wzajemnie w sobie zamieszkują – 3:16–17; J 14:23.
- V. Czwarty rozdział Listu do Efezjan objawia, że Ciało Chrystusa stanowi zespolenie przetworzonego Trójjedynego Boga z odrodzonymi wierzącymi i że to jedno Ciało buduje jedna postuga:**

- A. Jeden Duch, jeden Pan i jeden Bóg i Ojciec, zespoleni z wierzącymi, tworzą jedną całość – organiczne Ciało Chrystusa – w. 4–6.
- B. Jedność Ciała Chrystusa to jedność Ducha, a jedność Ducha to sam Duch, który jest w naszym duchu; żeby zachować jedność, musimy pozostawać w swoim zespolonym duchu – w. 3–4; J 4:24.
- C. Ciało Chrystusa buduje jedna posługa, która doskonali nas we wzrastaniu w Chrystusa, Głowę, we wszystkim i w funkcjonowaniu, jakie z Niego wypływa; służy to zaopatrywaniu Ciała, które dzięki temu buduje siebie samo w miłości – Ef 4:11–16.

VI. Piąty rozdział Listu do Efezjan objawia, że Ciało Chrystusa tworzą dzieci światłości; Ciało to będzie oblubienicą Chrystusa, która Go zaspokoi:

- A. Byliśmy kiedyś nie tylko ociemniali, ale nawet byliśmy samą ciemnością, ponieważ byliśmy jedno z szatanem; teraz jesteśmy nie tylko dziećmi światłości, lecz nawet samym światłem, ponieważ w Panu jesteśmy jedno z Bogiem – w. 8; Mt 5:14.
- B. Świecznik oznacza kościół, pomnożenie - Trójjedynego Boga, żywego, złotego drzewa; drzewo to rozkwita życiem zmartwychwstania, światłem, które świeci – to owoc światłości, za pomocą którego Trójjedyny Bóg uzyskuje pełny wyraz siebie – Wj 25:31–34; Lb 17:8; Obj 1:11–12; Ef 5:9; por. Ga 5:22.
- C. Jako dzieci światłości, postępujące w miłości i świetle, stanemy się chwalebłą oblubienicą Chrystusa dzięki temu, że życiodajny Duch nas do tego przygotowuje, uświęcając nas, oczyszczając i obmywając wodą w słowie – Ef 5:2, 8, 18, 26–27.

VII. Szósty rozdział Listu do Efezjan objawia, że Ciało Chrystusa jest zbiorowym wojownikiem Trójjedynego Boga, żeby pokonać Bożego wroga:

- A. Walka duchowa to nie sprawa jednostki, lecz całego Ciała; kościół, Ciało, jest zbiorowym wojownikiem, i tylko ten zbiorowy wojownik może nosić całą zbroję Bożą – w. 10–20; por. Mt 16:18.
- B. Źródłem wszelkiej walki jest konflikt, jaki istnieje pomiędzy wolą szatana a wolą Boga; Chrystus musi pokroić naszą

wolę i przeobrazić ją przez cierpienia, aby podporządkowała się ona Jego zwierzchnictwu i wybierała Bożą wolę oraz obfitowała w Jego moc obronną w zmartwychwstaniu – Iz 14:12–14; Mt 6:10; 26:42; Flp 2:13; Pnp 4:1, 4; 7:4a, 5.

- C. Z całej zbroi Bożej możemy korzystać za pośrednictwem modlitwy, jedynego w swoim rodzaju, zasadniczego i pierwszorzędnego środka, który udostępnia nam poszczególne części tej zbroi – Ef 6:18.
- D. Toczymy walkę duchową przez to, że wzmacniamy się w Panu, Bogu Synu, zakładamy całą zbroję Boga, Ojca, i dzierżymy miecz Ducha; na tym polega doświadczanie Trójjedy-nego Boga i radowanie się Nim w walce duchowej – w. 10–11, 17–18.

Poselstwo trzecie

(1)

Przygotowanie oblubienicy – odpowiedniczki Oblubieńca

(1)

Gotowość oblubienicy

Wersety biblijne: Obj 19:7–9, 11–16; 21:2; Hbr 6:1;

Ef 4:13, 15–16; 5:27; Pnp 4:7.

- I. Kierunkiem, w którym Pan się dzisiaj porusza, jest przygotowanie oblubienicy, odpowiedniczki Oblubieńca, żeby odkupieńczy Bóg związał się wiecznym małżeństwem ze swoimi odkupionymi – J 3:29; Obj 19:7–9; 21:2, 9–11.**
- II. Małżeństwo Baranka jest wynikiem zakończenia Bożej nowotestamentowej ekonomii, czyli pozyskania dla Chrystusa oblubienicy, kościoła, dzięki Jego prawnemu odkupieniu i organicznemu zbawieniu w boskim życiu – Rdz 2:22; Obj 19:7–9; 21:2; Rz 5:10.**
- III. Pańskie odzyskiwanie służy przygotowaniu oblubienicy, którą tworzą wszyscy Jego zwycięzcy – Obj 19:7–9; Rz 8:37:**
 - A. Wszyscy zwycięzcy będą Nową Jerozolimą – oblubienicą Chrystusa przez tysiąc lat – na jej początkowym i świeżym etapie – Obj 19:7.
 - B. Ostatecznie wszyscy wierzący dołączą do zwycięzców, by w całości zwieńczyć i dopełnić Nową Jerozolimę, żonę Chrystusa, w nowym niebie i na nowej ziemi na wieczność – 21:2, 9.
- IV. Gotowość oblubienicy zależy tego, czy zwycięzcy osiągną dojrzałość w życiu – 19:7; Hbr 6:1; Flp 3:12–15; Ef 4:13:**
 - A. Zakochana w Chrystusie, gdy osiąga dojrzałość w boskim życiu, staje się Szulamitką, co oznacza, że stała się kopią i powieleniem Chrystusa i pasuje do Niego w ich małżeństwie – Pnp 6:13; Obj 21:9–10.
 - B. W Nowym Testamencie słowo „dojrzały” jest użyte w odniesieniu do wierzących, którzy są w pełni dorośli i wydoskonaleni w Bożym życiu, co wskazuje, że musimy wzrastać i dojrzewać, aż osiągniemy doskonałość w boskim życiu – Mt 5:48.

- C. Musimy dalej wzrastać, aż osiągniemy dojrzałość w boskim życiu i staniemy się w pełni dorosłym człowiekiem, i osiągniemy wymiary postaci pełni Chrystusa — Ef 4:13.
 - D. Od apostoła Pawła musimy uczyć się tego, by dążyć do wzrostu i dojrzałości w życiu Chrystusa — Flp 3:12–15; Kol 1:28.
 - E. Dojrzały wierzący zna Ciało, troszczy się o nie i je szanuje, ma świadomość Ciała i na nim skupia swoją uwagę — 1 Kor 12:8–19, 21, 24; Kol 3:15.
- V. Zwycięzcy, którzy tworzą oblubienicę, nie są oddzielnymi ludźmi, ale zbiorową oblubienicą; aby zaistniał ten aspekt oblubienicy, potrzebna jest budowla — Mt 16:18; Ef 4:15–16:**
- A. Zwycięzcy są nie tylko dojrzały w życiu, lecz także zbudowani razem jako jedna oblubienica — Obj 19:7–9; 21:2, 9–11.
 - B. Centralna, boska myśl Pisma Świętego głosi, że Bóg pragnie boskiej budowli, która jest zespoleniem Jego samego z człowieczeństwem — żywym połączeniem odkupionych przez Boga i zespolonych z Nim ludzi — Mt 16:18; J 14:20; Ef 4:16; 1 J 4:15; Obj 21:2.
 - C. Zasada Bożej budowli polega na tym, że Bóg wbudowuje siebie w człowieka i człowieka w siebie; Bóg, który zespała się z człowiekiem, to Bóg, który wbudowuje się w człowieka, a człowiek, który zespała się z Bogiem, to człowiek wbudowany w Boga — Ef 3:17a.
 - D. Boża budowla to zbiorowy wyraz Trójjedynego Boga — 1 Tm 3:15–16; J 17:22; Ef 3:19b, 21.
 - E. Zbudowanie ze współwierzącymi to największe i najwyższe wymaganie, jakie Pan stawia tym, którzy Go wiernie poszukują, zgodne z jednym z boskich przymiotów, a mianowicie boską jednością — J 17.
- VI. Ponieważ kościół jest oblubienicą, odpowiedniczką Oblubienca, musi odznaczać się pięknem — 3:29; Pnp 1:15–16; 4:1–5, 7; Ps 45:12a; 50:2:**
- A. „Twoje oczy ujrzą Króla w Jego pięknie” (Iz 33:17a); „Król zapragnie twego piękna” (Ps 45:12a).
 - B. W zbiorowym organizmie Ciała Chrystusa kryje się wiele piękna, znakomitości i cnoty — Ef 1:22–23; 4:16; Pnp 1:15–16; 4:1–5, 7.

- C. Cnoty, które przejawiamy jako chrześcijanie, winny stanowić przejaw chwały i piękna w boskich przymiotach; chrześcijanin to ktoś, w kim boskość jest jego pierwiastkiem i rzeczywistością; z boskości tej boska chwala i piękno wyrażają się za pośrednictwem ludzkich cnót — 1 Kor 10:31; Flp 1:20–21a; 4:5, 8.
 - D. Gdy Chrystus przedstawi sobie — Oblubieńcowi — oblubienicę, będzie ona potrzebowała piękna — Ef 5:27; J 3:29; Obj 19:7–9:
 1. Piękno oblubienicy pochodzi od Chrystusa, który wbudował się w kościół i który następnie przez niego się wyraża — Ef 5:27; 3:17.
 2. Naszym jedynym pięknem jest jaśniejący z nas Chrystus — Ps 50:2; 90:16.
 3. Chrystus ceni sobie w nas wyraz samego siebie — Pnp 4:7.
- VII. Zgodnie z Księgą Objawienia 19,11–21 Chrystus przyjdzie jako walczący Generał wraz ze swoją oblubienicą, zwycięskimi wierzącymi; będą oni Jego armią, która stoczy bitwę z Antychrystem, poddany mu królami oraz ich armiami, pod Armagedonem:**
- A. Kiedy Chrystus przyjdzie wraz ze swą armią, by stoczyć bitwę z Antychrystem i jego armiami, przyjdzie jako Syn Człowieczy; jako Syn Człowieczy będzie potrzebował odpowiedniczki, która będzie Mu dorównywać i która będzie Go dopełniać — 14:14; 19:7–8, 11–13.
 - B. Przed powtórным przyjściem Chrystusa będą miały miejsce Jego zaślubiny, które połączą zwycięzców z Chrystusem w jedną całość — w. 7–9:
 1. Chrystus poślubi tych, którzy przez lata toczyli walkę z Bózym wrogiem — Ef 5:27; 6:10–18.
 2. W dziewiętnastym rozdziale Księgi Objawienia Chrystus poślubi zwycięzców, którzy już zwyciężyli Złego.
 - C. Po swych zaślubinach Chrystus przyjdzie wraz ze swą oblubienicą, by zgładzić Antychrysta — w. 11–13.
 - D. Weselna szata — Chrystus, którego żyjemy jako naszą codzienną sprawiedliwość — kwalifikuje nas do tego, byśmy nie tylko mieli udział w zaślubinach, lecz także mogli dołączyć do armii, która będzie walczyć wraz z Chrystusem przeciw Antychrystowi w ostatecznej bitwie — bitwie pod Armagedonem — w. 8, 14.

Poselstwo trzecie

(2)

**Przygotowanie oblubienicy –
odpowiedniczki Oblubieńca**

(2)

**Chwalić Chrystusa jako Króla w Nim samym,
w kościele jako Jego królowej
i we wszystkich Jego synach, zwyczajcach, jako książętach**

Wersety biblijne: Ef 5:25–27; Ps 45:2–18.

I. Cała Biblii jest boską historią miłosną, zapisem tego, jak Bóg zaleca się do swoich wybranych ludzi, a na koniec bierze z nimi ślub – Rdz 2,21–24; Pnp 1,2–4; Iz 54,5; 62,5; Jr 2,2; 3,1, 14; 31,3, 32; Ez 16,8; 23,5; Oz 2,7, 19; Mt 9,15; J 3,29; 2 Kor 11,2; Ef 5,25–27; Obj 19,7; 21,2, 9–10; 22,17:

- A. Pańskie odzyskiwanie służy wypełnieniu Ewangelii Mateusza 16:18 i Księgi Objawienia 19:7–8 – zbudowaniu Chrystusowego kościoła i przygotowaniu Jego oblubienicy.
- B. Kiedy my, Boży lud, wchodzimy w miłosny związek z Bogiem, otrzymujemy Jego życie, tak jak Ewa otrzymała życie Adama – Rdz 2:21–22.
- C. Właśnie to życie uzdalnia nas do tego, że stajemy się jedno z Bogiem, i sprawia, że On jest jedno z nami.
- D. Przestrzegamy prawa nie przez ćwiczenie umysłu i woli (por. Rz 7:18–25), ale przez to, że kochamy Pana jako naszego Męża; w ten sposób mamy udział w Jego życiu i naturze i stajemy się jedno z Nim – Jego powiększeniem i wyrazem, by stać się żywym obrazem Boga.
- E. Nie jesteśmy tymi, którzy przestrzegają litery prawa, lecz tymi, którzy w miłości szukają Boga; kochamy Chrystusa – naszego Odkupiciela, życiodajnego Ducha i naszego Oblubieńca – Ps 119:58, Ef 5:25–27.
- F. Aby Bóg i Jego lud mogli być jedno, muszą darzyć siebie wzajemnie miłością – J 14:21, 23.
- G. Miłość między Bogiem a Jego ludem ukazana jest w Biblii przede wszystkim jako czuła miłość między mężczyzną a kobietą – Jr 2:2; 31:3.

- H. Gdy Boży ludzie kochają Go i spędzają czas na społeczności z Nim w Jego słowie, Bóg przesyca ich swoim boskim pierwiastkiem i sprawia, że stają się oni jedno z Nim jako Jego małżonka, taka sama jak On w życiu, w naturze i w wyrazie — por. Rdz 2:18–25.
- II. Psalm 45, najwznieśliwszy i najwspanialszy ze wszystkich psalmów, jest jednym z psalmów synów Koracha, pieśnią miłości na melodię „Lilie”; chwali Chrystusa jako Króla w Nim samym, w kościele jako Jego królowej i w zwycięzcach jako Jego książętach:**
- A. Wielkie dzieło Boże polega na tym, że Bóg odnawia swoją zniszczoną budowlę i odzyskuje „synów Koracha” przez to, że dzięki swemu nieograniczonemu miłosierdziu i łasce przeobraża buntowników w Chrystusowych zwycięzców i czyni ich składnikami Jego oblubienicy, Jego zwycięskiej królowej — Lb 16:1–3; Ps 106:16; 26:11.
- B. Jeśli będziemy czule kochali Pana, staniemy się w końcu Jego miłością, Jego ukochaną — Pnp 1:1–4, 14–15; 2:4.
- C. Lilia oznacza czyste, proste, szczere życie ufania Bogu — w. 1–2; Mt 6:28–29; por. 1 Krl 7:17–19.
- D. Jeśli żywimy do Pana Jezusa czując miłość, nasz język będzie piórem biegłego pisarza, skorego do pisania o naszej miłości do Niego i chwalenia Go na podstawie doświadczenia i radowania się Nim wedle tego wszystkiego, czym On jest w swojej pełnej posłudze — Ps 45:2; por. Mt 12:34b; 2 Kor 3:3, 6; Iz 6:5–7.
- E. Psalm 45 chwali Chrystusa króla objawionego w czterech ewangeliach — Ps 45 2–9, Mt 1:1:
1. Psalmista chwali Chrystusa Króla w Jego pięknie; Chrystus jest piękniejszy nad synów ludzkich — Ps 45:2–3; por. 27:4; Pnp 5:9–16:
 - a. Na wargach Chrystusa rozlana jest łaska — Łk 4:17–22; por. Ef 4:29–30.
 - b. Ponieważ człowiek Jezus jest piękny, pełen słodyczy i łaski, skłoniło to Boga do pobłogosławienia Go na wieki — Rz 9:5.
 2. Psalmista chwali Chrystusa Króla w Jego zwycięstwie — Ps 45:4–6:

- a. W oczach szatana i jego upadłych aniołów Chrystus jest Mocarzem, który przepasał miecz wokół bioder, Tym, u którego jest dostojeństwo i wspaniałość – oznaki odniesione przez Niego zwycięstwa – w. 4.
 - b. Chrystus w swej wspaniałości zwycięsko jedzie dalej z powodu prawdy, łagodności i sprawiedliwości; niezależnie od tego, jaka sytuacja panuje na ziemi i co poczynają narody, Chrystus zwycięsko jedzie dalej, pomyślnie; zaczął tak jechać od dnia wniebowstąpienia i będzie jechał dalej, aż powróci w zwycięstwie – w. 4a; Dz 5:31; Obj 6:1–2; 19:11–16.
 - c. Jego prawica dokonuje czynów, które napawają lękiem; czyny Chrystusa obejmują ukrzyżowanie, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie; wszystko, co czyni Pan Jezus, wielkie czy małe, napawa lękiem – Ps 45:5b.
 - d. Jego strzały są ostre w sercu Jego wrogów, a ludy padają pod Nim – w. 6; por. Obj 6:2.
3. Psalmista chwali Chrystusa Króla w Jego królestwie – Ps 45:7–8.
- a. Tron Chrystusa Boga trwa na wieki wieków, a berło sprawiedliwości jest berłem Jego królestwa – w. 7; Hbr 1:8.
 - b. Chrystus jako Król umiłował sprawiedliwość, a znienawidził niegodziwość, Bóg Ojciec zaś namaścił Go olejkiem radości nad Jego towarzyszy – Ps 45:8; Hbr 1:9.
4. Psalmista chwali Chrystusa Króla w słodczy Jego cnót – Ps 45:9; por. 1 P 2:9:
- a. Cała Jego szata pachnie mirrą i aloesem oraz kasją – Ps 45:9a.
 - 1) Szaty oznaczają Chrystusowe uczynki i cnoty; mirra oraz aloes symbolizują słodczy Jego śmierci; kasja zaś wskazuje na woń i odstraszającą moc Chrystusowego zmartwychwstania.
 - 2) Doświadczamy Chrystusa w Jego ukrzyżowaniu dzięki mocy Jego zmartwychwstania za pośrednictwem Ducha, który jest w naszym duchu – por. Pnp 2:8–14; Rz 8:16; Flp 3:10.

- b. Radują Go dźwięki harfy, które rozbrzmiewają w pałacach z kości słoniowej – Ps 45:9b:
 - 1) Pałace symbolizują kościoły miejscowe, kość słoniowa oznacza Chrystusowe życie zmartwychwstania (J 19:36, por. Pnp 7:4; 4:4; 1 Krl 10:18), dźwięki harfy zaś oznaczają chwalenie.
 - 2) Kościoły miejscowe są piękne w oczach Pana i są Jego wyrazem, są też zbudowane z Chrystusowego życia zmartwychwstania; z kościołów miejscowych płyną chwały, które Go radują.
- F. Psalm 45 chwali Chrystusa Króla w chwaleniu królowej, kościoła, Jego małżonki, jak jest to objawione w Listach – Ps 45:10–16:
 - 1. Królowa symbolizuje kościół, szczególnie zwycięzców, którzy jest jedyną małżonką Chrystusa, zaś zaszczytne kobiety wokół królowej oznaczają zwycięskich gości Chrystusa; świadczy to o tym, że oblubienica Chrystusa jest w rzeczywistości gronem zwycięzców – w. 9–10:
 - a. Córki królewskie oznaczają wierzących Chrystusa w ich królewskiej godności.
 - b. Najcenniejsze kobiety królewskie oznaczają wierzących Chrystusa w ich czci i dostojności.
 - c. Im więcej słyszymy żywego, bieżącego przemawiania Ducha i zapominamy o przeszłości, tym piękniejsi stajemy się w oczach Chrystusa – w. 11–12.
 - 2. Król pragnie piękna królowej; jej piękno oznacza cnoty Chrystusa wyrażane przez kościół – w. 12:
 - a. W wersecie 2 Chrystus jest Królem, w wersecie 3 – człowiekiem, w wersecie 7 – Bogiem, a w wersecie 12 – Panem.
 - b. Chrystus jest godny nie tylko miłości kościoła, lecz także czci.
 - 3. W Psalmie 45 królowa ma dwie szaty:
 - a. Pierwsza szata to złoto Ofiru, szata tkana z wplecionym złotem – w. 10b, 14b:
 - 1) Szata ta odnosi się do Chrystusa, który jest naszą obiektywną sprawiedliwością, służącą naszemu zbawieniu – Łk 15:22; 1 Kor 1:30; Iz 61:10.

- 2) Królowa okryta złotem przedstawia kościół ukazujący się w boskiej naturze – Ps 45:10b.
 - 3) Szata tkana z wplecionym złotem oznacza, że Chrystus, dla którego wyznaczono śmierć i zmartwychwstanie, jest sprawiedliwością kościoła i zaspokaja sprawiedliwe wymaganie Boga, dzięki czemu kościół zostaje usprawiedliwiony przed Bogiem – Ga 2:16; Rz 3:26.
- b. Druga szata jest haftowana – Ps 45:15a:
- 1) Szata ta odnosi się do Chrystusa, którego wyrażamy jako nasze subiektywne sprawiedliwe uczynki służące naszemu zwycięstwu – Obj 19:8.
 - 2) Chrystus, nasze subiektywne sprawiedliwe uczynki, zamieszkuje w nas i prowadzi za nas życie, które zawsze zadowala Boga – Flp 3:9; Mt 5:6, 20; Rz 8:4; por. Ps 23:3.
 - 3) Szata haftowana oznacza, że kościół zostanie poprowadzony do Chrystusa odziany w sprawiedliwości świętych i zaspokoi wymaganie Chrystusa co do ich małżeństwa – Obj 19:8; por. Mt 22:11–14.
4. Córka królewska jest cała chwalebna w królewskim domu, dziewice zaś wejdą do pałacu królewskiego – Ps 45:14a, 15–16:
- a. Córka królewska to królowa, przedstawiająca kościół, to zaś, że jest cała chwalebna w królewskim domu oznacza chwalebny kościół, który obiera Chrystusa za swój królewski dom – w. 13a; J 15:4a.
 - b. Obieramy Chrystusa za swój dom, stajemy się Jego domem, a ten zbiorowy dom staje się na koniec pałacem, który oznacza Nową Jerozolimę – 14:23; 15:5; Ps 45:16b; Obj 21:3, 22.
- G. Psalm 45 chwali Chrystusa Króla w chwaleniu Jego synów, zwycięzców, którzy są książętami, co widzimy w Księdze Objawienia – Ps 45:17–18:
1. „Zamiast ojców swych mieć będziesz synów swych; / Ustanowisz ich książętami na całej ziemi” – w. 17:

- a. Ojcowie oznaczają tutaj przodków Chrystusa w ciele, synowie przedstawiają zwycięzców Chrystusa – Jego potomków, a książęta to zwycięzcy Chrystusa, współkrólowie, którzy będą panowali wraz z Chrystusem nad narodami – Obj 2:26–27; 20:4, 6.
 - b. Tylko Chrystus Król, panujący na ziemi wraz ze zwycięzcami, swoimi pomocnikami w królestwie, może rozwiązać problemy współczesnego świata – Iz 42:1–4; Ha 2:7a.
2. Imię Chrystusa będą wspominać wszystkie pokolenia dzięki zwycięskim świętym, Jego samego zaś będą wysławiać narody dzięki Jego zwycięskim i współkrólującym świętym – Ps 45:18; por. Obj 12:11; Iz 12:1–6.

Poselstwo czwarte

Wprowadzenie królestwa Bożego

(1)

Królestwo Boże jako rozprzestrzenianie się boskiego życia służące odwiecznemu Bożemu zarządzaniu

Wersety biblijne: Łk 17:21; Mk 4:3, 8, 26; J 3:5; Rz 14:17;

Obj 21:1–4; 22:1–5, 14.

I. Kierunkiem, w którym Pan się dzisiaj porusza, jest zaprowa- dzenie królestwa Bożego jako rozprzestrzeniania się boskiego życia służącego odwiecznemu Bożemu zarządzaniu — Łk 17:21; Mk 4:3, 8, 26; J 3:3, 5; Kol 1:13:

A. Królestwo Boże to sam Chrystus zasiany w wierzących w wie-
ku kościoła — Łk 17:21; Mk 4:3, 8, 26.

B. Królestwo Boże rozprzestrzenia się we wzrastaniu Chrystu-
sa i staje się powiększonym, nadchodzącym królestwem, które
Pan zaprowadzi, gdy powróci — J 3:30; Łk 19:12, 15a; Obj
11:15:

1. Symbolizuje to kamień (Chrystus), który stał się wielką górą
(królestwem w okresie tysiąclecia), co objawia Księga Da-
niela — 2:34–35.

2. To powiększone, nadchodzące królestwo Boże będzie po-
wszechnym Bożym zarządzaniem w nowym niebie i no-
wej ziemi, by zapanowały odwieczne Boże rządy i wypeł-
niła się w Chrystusie odwieczna Boża ekonomia, będąca
ostatecznym zwieńczonym zarządzaniem domostwem
w wieczności — Obj 21:2–3, 9–23; 22:1–3.

II. Królestwo Boże to sam Chrystus Zbawiciel — Łk 17:21:

A. Tam, gdzie jest Zbawiciel, tam i królestwo Boże.

B. Królestwo Boże jest u Zbawiciela, a On przynosi je swoim
uczniom — w. 22.

C. Królestwo Boże to Zbawiciel zasiewający się jako ziarno w wy-
branym Bożym ludzie i rozwijający w sferę, w której Bóg wła-
da w boskim życiu — Mk 4:3, 8, 26.

1. Wejściem do królestwa jest odrodzenie, a rozwojem tego królestwa jest wzrost wierzących w boskim życiu — J 3:5; 2 P 1:3–11.
2. Od swego zmartwychwstania Chrystus był wewnątrz swoich wierzących, tak więc królestwo Boże jest dziś wewnątrz kościoła — J 14:20; Rz 8:10; 14:17.
3. Królestwo to życie kościoła, w którym żyją wierni wierzący i które rozwinie się w nadchodzące królestwo w formie nagrody; odziedziczą je zwycięscy święci w tysiącletnim królestwie — Ga 5:21; Ef 5:5; Obj 20:4, 6.
4. Ostatecznie królestwo Boże jako odwieczne królestwo Boże znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie, wiecznej sferze wiecznych błogosławieństw wiecznego życia Bożego, którym przez wieczność będą radować się wszyscy Boży odkupieni w nowym niebie i nowej ziemi — 21:1–4; 22:1–5, 14.
5. Takie królestwo, królestwo Boże, jest tym, co Pan Jezus ogłosił jako ewangelię, dobrą nowinę, tym, którzy wyobcowali się z życia Bożego — Łk 4:43; Ef 4:18.

III. Musimy zobaczyć związek między królestwem a kościołem — Mt 16:18–19; Rz 14:17:

- A. Biblia najpierw przedstawia królestwo, a później kościół; obecność królestwa zdradza kościół — Mt 4:23; 16:18–19:
 1. Życie Boga jest Bożym królestwem; boskie życie jest królestwem i życie to doprowadza do powstania kościoła — J 3:3, 5; Mt 7:14, 21; 19:17, 29; 25:46:
 - a. Królestwo Boże jest sferą życia, w której może ono się poruszać, pracować, władać i panować, by móc wypełnić swój cel, tą sferą zaś jest królestwo.
 - b. Ewangelia przynosi boskie życie, życie to zaś ma swoją sferę, którą jest królestwo; boskie życie wraz ze swoją sferą doprowadza do powstania kościoła — 2 Tm 1:10.
 2. Królestwo jest rzeczywistością kościoła; tak więc poza życiem królestwa nie możemy prowadzić życia kościoła — Mt 5:3; 16:18–19; Obj 1:9:
 - a. Rzeczywistość królestwa niebios (Mt 5–7) jest zawartością życia kościoła; bez rzeczywistości królestwa kościół jest pusty.

- b. Skoro rezultatem życia królestwa jest życie kościoła, to prowadząc razem życie królestwa, prowadzimy też życie kościoła — Rz 14:17.
 - 3. Bez królestwa, które jest rzeczywistością kościoła, kościół nie może zostać zbudowany — Mt 16:18–19:
 - a. Kościół powstaje dzięki władzy królestwa.
 - b. Klucze do królestwa umożliwiają budowę kościoła — w. 19; 18:18; por. J 20:23.
- B. Prawdziwy kościół to Boże królestwo w tym wieku; wierzący prowadzą dziś życie królestwa w kościele — Mt 16:18–19; 18:17–18; 13:44–46; Rz 14:17; 1 Kor 4:20; Ef 2:19; Kol 4:11; Obj 1:4–6:
 - 1. Ilekroć Pan Jezus mówił o kościele, wspominał o nim w związku z królestwem; dowodzi to, jak kościół i królestwo są ze sobą ściśle powiązane — Mt 16:18–19; 18:17–18; Rz 14:17; 1 Kor 4:20; Ef 2:19; Kol 4:11.
 - 2. W kościele, w królestwie, jesteśmy poddani władzy, zarządzaniu i dyscyplinie królestwa oraz podporządkowani związanym z nim zadaniom — 1 Kor 6:9–10; Ga 5:19–21; Ef 5:5.
 - 3. Żyjąc w strumieniu udzielającej się nam Boskiej Trójcy, winniśmy prowadzić życie królestwa w kościele, rosnąc i rozwijając się w boskim życiu, aż osiągniemy dojrzałość — 2 Kor 13:13; 2 P 1:5–11.
- C. Kościół wprowadza królestwo; zadaniem kościoła jest wprowadzić królestwo Boże — Mt 6:10; 12:22–29; Obj 11:15; 12:10:
 - 1. Kościół powstał po to, by wprowadzić królestwo — Mt 16:18–19; 18:17–18; Obj 1:6, 9; 11:15:
 - a. Kościół, który znajduje się na ziemi, pracuje nad tym, by wprowadzić królestwo Boże; wszelką pracą wykonywaną przez kościół rządzi zasada królestwa Bożego.
 - b. Kościół jest odpowiedzialny za sprowadzenie woli nieba na ziemię i wypełnienie jej tutaj — Mt 6:10; 7:21; 12:50.
 - 2. Kościół powinien się modlić o sprowadzenie królestwa Bożego; bez modlitwy królestwo nie może przyjść — 6:10:
 - a. Kościół musi być ujściem nieba, które pozwala władzy nieba wyrazić się na ziemi — 16:18–19; 18:18.

- b. Prawdziwa modlitwa jest wspólną pracą z Bogiem; celem tego trudu jest wprowadzenie - Bożego królestwa na ziemię i wypełnienie na ziemi woli Bożej — 6:10; 2 Kor 10:4.

Poselstwo piąte

**Wprowadzenie królestwa Bożego
(2)
Sprawowanie królestwa
ze względu na budowanie kościoła**

Wersety biblijne: Mt 16:16–18, 21–28.

I. Szesnasty rozdział Ewangelii Mateusza objawia sposób budowania kościoła oraz wroga budowania:

- A. Chrystus, Syn żywego Boga, buduje kościół na skale, którą jest On sam, z kamieni takich jak Piotr, przeobrażona osoba — w. 16–18.
- B. Bramy Hadesu, szatańska władza, moc ciemności, atakują kościół, by nie pozwolić Panu go wybudować — w. 18.
- C. Aby zbudować kościół, Pan musiał przejść przez śmierć i wejść w zmartwychwstanie — w. 21:
 - 1. Kościół powstał dzięki śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa — J 12:24.
 - 2. Sposobem na budowanie kościoła jest zostać ukrzyżowanym i zmartwychwstać — por. 2 Kor 4:10–12; Ga 2:20.
 - 3. Kościół istnieje i buduje się jedynie w sferze zmartwychwstania dzięki ukrzyżowaniu — Rdz 2:21–22; por. Ef 4:15–16.
- D. Piotr, kierując się dobrym sercem, napomniiał Pana i starał się przeszkodzić Mu w wyprawie do Jerozolimy, gdzie miał On zostać ukrzyżowany — Mt 16:22:
 - 1. To nie Piotr, lecz szatan przedostał się przez jedną z bram Hadesu, bramę własnego „ja” Piotra, by przeszkodzić Panu w budowaniu kościoła — w. 23.
 - 2. Egoistyczne „ja”, umysł i życie duszy to bramy, z których wychodzi przede wszystkim szatan, by zaatakować, zniszczyć kościół — w. 23–26.

II. Budowanie kościoła zależy od tego, czy bramy piekielne są zamknięte za pomocą trzech kluczy — w. 24–26:

- A. Pierwszym kluczem, którego należy nauczyć się używać, jest zapieranie się własnego „ja” — w. 24:

1. Grzeszne ciało jest stworzonym ciałem, skażonym grzechem, naturą szatana (Rz 6:12, 14; 7:8, 11, 17, 20); egoistyczne „ja” to stworzona dusza wraz z szatańskim umysłem, umysłem szatana.
2. Kiedy umysł, myśl szatana została wszczepiona do ludzkiej duszy, stała się ona „ja”, ucieleśnieniem szatana — Rdz 3:1–6; Mt 16:22–23:
 - a. Zanim Ewa przyjęła do swego ciała owoc z drzewa poznania dobra i zła, umysł szatana został wszczepiony do jej duszy.
 - b. Gdy umysł Ewy skaziła myśl szatana, jej emocje się rozbudziły, a następnie wola zadziałała, by podjąć decyzję o zjedzeniu owocu z drzewa poznania.
 - c. Do tego czasu każda część duszy — umysł, uczucia i wola — uległa skażeniu.
 - d. Egoistyczne „ja” jest ucieleśnieniem życia duszy, które wyraża się przez umysł, tak więc „ja”, życie duszy i umysł są trzema w jednym.
 - e. Za tymi trzema kryje się szatan, który manipuluje „ja”, by zaszkodzić kościołowi — w. 23.
3. Egoistyczne „ja” to dusza, która ogłasza swoją niezależność od Boga:
 - a. Pan nie zważa na to, co robimy, lecz raczej na naszą zależność od Niego — 7:21–23; por. Joz 9:14.
 - b. Wrogiem Ciała jest egoistyczne „ja”; wskutek swej niezależności stanowi ono największy problem, jest największą przeszkodą w budowaniu Ciała i największym przeciwieństwem Ciała:
 - 1) Powinniśmy być zależni nie tylko od Boga, lecz także od Ciała, od braci i sióstr — Wj 17:11–13; Dz 9:25; 2 Kor 11:33.
 - 2) Pan i Ciało są jedno, jeśli więc jesteśmy zależni od Ciała, jesteśmy również zależni od Pana, a jeśli nie jesteśmy zależni od Ciała, automatycznie nie jesteśmy zależni od Pana.
 - 3) Gdy jesteśmy zależni, nie ma naszego „ja”, a zamiast niego cieszymy się Pańską obecnością i jesteśmy pełni pokoju.

- 4) Dopiero wtedy, gdy krzyż całkowicie rozprawi się z naszym „ja”, możemy dotknąć rzeczywistości Ciała Chrystusa i je poznać.
4. Oto niektóre z wyrazów naszego „ja” (zobacz hymn 16,2, zwrotki 5 i 6):
- a. Wraz z „ja” występuje ambicja, duma i wywyższanie się — Mt 20:20–28; 1 P 5:5; Rz 12:3; Lb 12:1–10; 16:1–3; Flp 2:3–4.
 - b. Wraz z „ja” pojawia się własna sprawiedliwość, usprawiedliwianie się oraz demaskowanie, krytykowanie i potępienie innych — Mt 9:10–13; Łk 18:9–14; 1 P 4:8; J 3:17; 8:11; Łk 6:37; Mt 7:1–5.
 - c. Wraz z „ja” występuje introspekcja i gardzenie sobą — Pnp 2:8–9; 1 Kor 12:15–16.
 - d. Kiedy przebywamy we własnym „ja”, możemy czuć się urażeni przez kościół, braci wiodących lub świętych — Mt 6:14–15; 18:21–35; Mk 11:25–26; Kol 3:13.
 - e. Wraz z „ja” pojawia się rozczarowanie i zniechęcenie — por. Rz 8:28–29; 2 Kor 4:1.
 - f. Wraz z „ja” występuje dbałość o siebie, samozachowawczość, szukanie swego oraz uzalanie się nad sobą — Mt 13:5, 20–21.
 - g. Wraz z „ja” pojawia się szemranie i argumentowanie — Wj 16:1–9; Flp 2:14.
 - h. Wraz z „ja” pojawia się naturalne uczucie (przyjaźń), oparte na naturalnym guście i upodobaniach — Mt 12:46–50; Flp 2:2b; 1 Kor 12:25.
 - i. Wraz z „ja” występują takie kwestie, jak zadufanie w sobie i wprowadzanie podziałów — J 11:21, 23–28, 39; Dz 15:35–39; por. 1 Kor 7:25, 40.
 - j. Kiedy przebywamy we własnym „ja”, jesteśmy indywidualistyczni i niezależni — 16:12.
5. Jeśli korzystamy z klucza, którym jest zapieranie się własnego „ja”, do trzymania go w zamknięciu, nie będzie możliwe, byśmy się obrażali; błogosławieni są ci, którzy nie są obrażeni — por. Łk 23:34; Dz 7:60:

- a. Jeśli można nas obrazić, to dowód na to, że jesteśmy pełni własnego „ja”.
 - b. Jeśli moje „ja” pozostanie w zamknięciu, nie będę się obrażał, niezależnie od tego, co mi zrobisz czy jak mnie potraktujesz – Łk 23:34; Dz 7:60.
6. Uczmy się korzystać z klucza, którym jest zapieranie się własnego „ja”, by w każdej sytuacji zamykać własne „ja”:
- a. Niezależnie od tego, czy okoliczności są dla Ciebie przychylne, czy też nie, czy bracia Cię kochają, czy nienawidzą, musisz trzymać swoje „ja” w zamknięciu – 2 Kor 12:15.
 - b. Jeśli „ja” pozostanie w zamknięciu, kościół będzie budowany.
- B. Drugim kluczem, którego należy nauczyć się używać, jest branie krzyża – Mt 16:24:
1. Wziąć krzyż to po prostu zgodzić się na wolę Bożą; krzyż jest wolą Bożą – 26:39; J 18:11:
 - a. Pan Jezus nie był zmuszony do pójścia na krzyż, jak przestępca; był chętny, ponieważ krzyż był wolą Boga – Mt 26:39.
 - b. Pan Jezus dobrowolnie dał się ukrzyżować, by przez Jego śmierć mogło się uwolnić Jego życie, z którego powstać miał kościół – J 12:24.
 - c. Krzyż był dla Pana ogromnym cierpieniem, lecz On nie zważał na cierpienia: zależało Mu na wypełnieniu Bożego zamysłu – Hbr 12:2; Kol 1:24.
 2. Słowa „niech weźmie krzyż swój” (Mt 16:24) oznaczają, że nie jesteśmy zmuszani do tego, by nieść krzyż, lecz bierzemy go dobrowolnie:
 - a. Nasz mąż, żona i dzieci to wola Boża, są oni więc naszym krzyżem.
 - b. Jeden kościół to wola Boża, wszyscy bracia i siostry w kościele to też wola Boża, nieść krzyż więc to inaczej nieść kościół i wszystkich świętych, by zapanowała prawdziwa jedność – J 17:21–23; Ef 4:3, 13; 1 Kor 1:10; Flp 2:2.

3. Musimy nie tylko wziąć krzyż, lecz również go nieść, czyli pozostawać na krzyżu i codziennie trzymać starego człowieka w uśmiercającej mocy krzyża — Łk 14:27; Rz 6:6; Ga 2:20; Flp 3:10; 1 Kor 15:31:
 - a. Otrzymaliśmy boskie życie dzięki ukrzyżowaniu Pana; teraz, by budować się w tym życiu, musimy ochoczo i z radością brać krzyż.
 - b. Nie powinny nas obchodzić nasz własny gust, uczucia ani świadomość; powinniśmy się raczej troszczyć wyłącznie o Bożą wolę, czyli o to, by mieć prawdziwą jedność — J 17:21–23; Ef 4:3, 13; 1 Kor 1:10; Flp 2:2.
- C. Trzecim kluczem, którego należy się nauczyć używać, jest tracenie życia duszy — Mt 16:25:
 1. Uratować życie duszy to zadowolić swoje „ja”, pozwalając mu zająć się własnymi przyjemnościami; stracić życie duszy to stracić to, co sprawia duszy przyjemność:
 - a. Bóg stworzył człowieka jako duszę (Rdz 2:7) z potrzebą odczuwania przyjemności.
 - b. Radością, przyjemnością człowieka winno być przyjmowanie Boga do ludzkiego ducha i wyrażanie Go przy pomocy duszy — por. Ne 8:10; Rz 14:17.
 - c. Pan Jezus stracił przyjemności swojej duszy w tym wieku, by znaleźć życie swej duszy w wieku przyszłym (J 10:11; Iz 53:12); powinniśmy postępować tak samo (J 12:24–26).
 - d. Jeśli zachowamy życie naszej duszy w tym wieku, stracimy je w wieku przyszłym, jeśli jednak stracimy je w tym wieku, odnajdziemy je w wieku przyszłym — Mt 16:25.
 - e. Kochajmy Pana Jezusa, a nienawidźmy i zapierajmy się życia duszy, nie kochajmy go aż do śmierci — 1 Kor 16:22; 2:9; Łk 14:26; 9:23; Obj 12:11.
 2. Jeśli będziemy chcieli dobrowolnie tracić swe terażniejsze duszowe przyjemności ze względu na Pana, kościół i wszystkich świętych, będziemy mogli karmić innych i ich budować; nie jest to cierpienie, lecz radość — Hbr 12:2.

3. Jeśli teraz stracimy życie duszy ze względu na Pana, uratujemy je; zostanie ono uratowane bądź zyskane, gdy Pan powróci – 1 P 1:9; Hbr 10:35.
4. To, czy otrzymamy nagrodę w czasie objawienia się królestwa niebios, którą jest udział w radości Pana rządzącego ziemią, zależy od tego, czy uratujemy życie swej duszy w tym wieku, czy też je stracimy – Mt 16:25–28; 25:21, 23.
5. Gdy Pan się objawi, część wierzących wejdzie do radości Pana, a część będzie cierpiała, płacząc i zgrzytając zębami; wejście do radości Pana to zbawienie naszych dusz – w. 21, 23; 24:45–46.

Spotkanie w małych grupach

(sobota)

Wyjątki z postugi:

Pańskie poruszanie zmierza dzisiaj do tego, by po pierwsze, zbudować organiczne Ciało (Ef 4:12), Ciało pełne Jego samego i zbudowane z Niego (Kol 3:11) jako życiodajnego Ducha, który jest istotą, pierwiastkiem i rzeczywistością kościołów, organicznego Ciała Chrystusa (Ef 4:4a). Takie Ciało staje się organizmem Trójjedynego Boga, który przeszedł przez proces (J 15:1, 5, 8a) i udziela samego siebie w Boskiej Trójcy (2 Kor 13:13), aby organicznie przesyć Ciało Chrystusa i uczynić je swoim pełnym wyrazem we wszechświecie.

Zarówno Bóg, jak i Chrystus pragną widzieć zbudowane Ciało Chrystusa, przygotowaną oblubienicę i wprowadzenie królestwa, po to, by Chrystus miał Ciało, swą oblubienicę, a Bóg – królestwo na ziemi dla swej wiecznej ekonomii (*The Eldership and God-ordained Way* (2), w: Elders' Training, Book 10, s. 30–31).

Pańskie poruszanie zmierza dzisiaj do tego, by [...] przygotować jego oblubienicę, kościół jako Jego (Oblubieńca) odpowiedniczkę (J 3:29–30) dla wiecznego małżeństwa (Obj 19:7–8), wszechświatowego małżeństwa odkupiającego Boga ze swym *odkupionym* ludem (Obj 22:17; 21:1–2, 9b–10). Małżeństwo to zostało zobrazowane przez związek ludu Izraela z odkupiającym ich Bogiem (Iz 54:5; Oz 2:19) i wyraźnie objawione w Nowym Testamencie (Ef 5:25–27, 32) (*The Eldership and God-ordained Way* (2), w: Elders' Training, Book 10; s. 30–31).

W Ks. Objawienia 19:7 widzimy, że Chrystus i Jego odpowiedniczka, oblubienica, zostaną sobie zaślubieni przy Jego powrocie. Werset 7 mówi: „Radujmy się i weselmy i oddajmy Mu chwałę, bo nastąpiło wesele Baranka i Jego oblubienica przygotowała się”. To małżeństwo stanowi wynik spełnienia się Bożej nowotestamentowej ekonomii. Boża ekonomia w Nowym Testamencie służy temu, by przez odkupienie i boskie życie Chrystusa, zdobyć dla Niego oblubienicę, kościół. Dzięki nieustającemu dziełu Ducha Świętego na przestrzeni wieków, z końcem tego wieku ten cel zostanie osiągnięty. Wtedy Oblubienica będzie gotowa.

Chrystus, który jest Barankiem potrzebuje wesela. Ew. Jana objawia, że Chrystus jest Barankiem, który przyszedł, by zgładzić grzech (1:29) a także Oblubieńcem, który przyszedł, by mieć oblubienicę (3:29). Celem

Chrystusa nie jest usunięcie grzechu; Jego celem jest zdobycie oblubienicy. W Księdze Objawienia widzimy, że Chrystus jest Barankiem i przychodzącym Oblubieńcem. Skoro jest Oblubieńcem, musi mieć wesele. Musimy kłaść nacisk na wesele Chrystusa i jego oblubienicy, żeby mieć świadomość, że ze swojej strony jesteśmy oblubienicą, natomiast przychodzący Chrystus jest ze swojej strony Oblubieńcem. My jesteśmy na ziemi przygotowując się, by stać się jego oblubienicą i spotkać Go, On zaś jest na tronie w trzecim niebie gotowy, by przyjść jako Oblubieniec i spotkać nas. A zatem, On przychodzi jako Oblubieniec, a my idziemy jako oblubienica. Kiedy Go spotkamy przy Jego przyjściu, będziemy mieć wesele (*The Conclusion of the New Testament*, s. 2277–2278).

Tym czego chce Bóg, jest Nowa Jerozolima, która będzie całością tego, czym są zwycięzcy. W rezultacie wszyscy zwycięzcy będą Nową Jerozolimą – oblubienicą Chrystusa przez tysiąc lat, w jej początkowym, świeżym stadium. Tych tysiąc lat liczy się jak jeden dzień (2 P 3:8), dzień wesela. Jest to początkowe, świeże stadium Nowej Jerozolimy jako oblubienicy Chrystusa.

Zwycięzcy będą także Nową Jerozolimą, która jest Rajem Bożym, obecnym w tysiącletnim królestwie (Obj 2:7). Ta Oblubienica będzie Bożym Rajem. Te trzy rzeczy są jedną: oblubienica, miasto i Raj Boży. Ostatecznie Nowa Jerozolima zostanie zwieńczona i spełniona jako przybytek Boga i żona Chrystusa w nowym niebie i nowej ziemi na wieczność (Obj 21:1–3, 9–10). W tysiącletnim królestwie Nowa Jerozolima będzie się składała tylko ze zwycięzców. Oprócz zwycięzców będzie też spora liczba niedojrzałych świętych, ale po tysiącletnim królestwie, wszyscy wierzący będą dojrzały. Pan ma swój sposób, by sprawić, że wszyscy wierzący dojrzeją. Jeśli nie dojrzejemy w tym wieku, będziemy dojrzewać w następnym wieku. Proces dojrzewania w następnym wieku przebiegał jednak będzie bardzo surowo. W rezultacie wszyscy wierzący dołączą do zwycięzców, by stworzyć Nową Jerozolimę większą niż była ona w tysiącletnim królestwie. To w pełni zwieńczy i spełni Nową Jerozolimę jako przybytek Boga i żonę Baranka w nowym niebie i nowej ziemi na wieczność (*The Overcomers*, s. 104–105).

W wieczności Nowa Jerozolima będzie żoną Chrystusa. W dniu wesela żona jest oblubienicą, ale po weselu, nie jest już dłużej oblubienicą, lecz po prostu żoną. Wierzący, którzy nie zwyciężą w tym wieku, będą mieć udział w Nowej Jerozolimie jako żonie, ale nie będą uczestni-

czyć w niej jako oblubienicy, ponieważ dojrżeli zbyt późno. Nowa Jerozolima w przyszłości wiecznej będzie zawierać dodatkowo wszystkich świętych wydoskonalonych ku dojrzałości w boskim życiu, w wyniku dyscypliny w wieku królestwa (Obj 21:2, 12, 14). Będzie to służyło wiecznemu, absolutnemu wyrazowi przetworzonego Trójjedynego Boga w, z i przez wszystkich odrodzonych, przeobrażonych i otoczonych chwałą trójczęściowych wierzących w wieczności (Obj 21:10–11) (*The Overcomers*, s. 105).

Gotowość Oblubienicy zależy od dojrzałości w życiu zwycięzców (*The Life-study of Revelation*, s. 626).

Szulamitka to żeńska forma imienia *Salomon*, które wywodzi się z korzenia znaczącego *pokój*. Użycie tego imienia w Pieśni nad Pieśniami 6:13 wskazuje na to, że w tym momencie stała się ona powieleniem Salomona, jego odpowiedniczką, taka sama jak Salomon w życiu, naturze, wyrazie i funkcji, tak jak było to z Ewą w stosunku do Adama (Rdz 2,20–23 z przypisami). Oznacza to, że w dojrzałości życia Chrystusa, ukochana Chrystusa staje się powieleniem Chrystusa, taką samą jak On w życiu, naturze, wyrazie i funkcji (lecz nie w Bóstwie), by pasować do Niego ze względu na ich małżeństwo (2 Kor 3:18; Rz 8:29) (Pnp 6:13, przyp. 1).

W aspekcie życia pełne zbawienie przygotowane dla nas przez Boga, przeobrażenie w życiu, którego doświadczamy spontanicznie, powoduje, że rośniemy w duchowym życiu ku dojrzałości. Nasze doświadczenie wkracza także w aspekt dojrzałości we wzroście życia.

Słowo *dojrzały* oznacza w Grece „w punkcie końcowym”. [...] Słowo to użyte jest w Nowym Testamencie wiele razy, w odniesieniu do pełnego wzrostu wierzących, ich dojrzałości i wydoskonalenia w życiu Bożym, które otrzymali w czasie odrodzenia. Oznacza to, że chociaż otrzymujemy Boże życie, kiedy zostajemy odrodzeni, to po odrodzeniu nadal potrzebujemy wzrastać i dojrzewać ku dojrzałości w tym życiu.

Mądrość w Bożej ekonomii może zostać wypowiedziana, tylko do dojrzałych (1 Kor 2:6). Wejście w Bożą nowotestamentową ekonomię, w Boży odwieczny plan, wymaga od nas, byśmy wzrastali i dojrzewali w życiu Boga (*Life Lessons*, tom 4, s. 69).

Kiedy zostaliśmy odrodzeni, zaczęliśmy rosnać poprzez boskie odnowienie, uświęcenie i przeobrażenie, aż uzyskamy dojrzałość w boskim życiu, aby być w pełni dorosłym człowiekiem, na miarę postaci

pełni Chrystusa (Kol 1:28; Ef 4:13), zostając upodobnionymi do obrazu Chrystusa, pierwotnego Syna Bożego (Rz 8:29).

Pełnią Chrystusa jest Ciało Chrystusa. Ciało Chrystusa nie jest niczym pustym czy bezkształtnym; jest to raczej organizm z miarą i postacią swej pełni w swej szerokości, długości, wysokości i głębokości. Dzięki Panu, że Bóg odrodził nas i że możemy mieć boski pierwiastek.

W następstwie tego, nadal musimy budować się, utwierdzać i kształtować w Bożym organicznym zbawieniu. Jednakże po tym, jak nawet zostaniemy ukształtowani dzięki przeobrażeniu, to nadal nie wystarcza. Musimy nadal wzrastać, dopóki nie dojrzejemy w boskim życiu, by stać się w pełni dorosłym człowiekiem. Wtedy możemy dojść do miary postaci Chrystusa i zostać upodobnieni do obrazu Chrystusa, pierwotnego Syna Bożego (*The Experience of God's Organic Salvation Equaling Raining in Christ Life*, s. 36).